

ler ikke erkjende dem, thi jeg har, ved at overveie denne Dvæstion, ikke fundet tilstrækkelig Grund til at forlade den gamle, forhen almindelig antagne, men dog i den senere Tid meget rystede Fortolkning, men jeg har altid anseet denne Fortolkning for at være Noget, man maatte lægge Mærke til, som et Motiv til at ønske en ny og sikker Ordning af Arvesølgen, hvis Nødvendighed det synes at Saamange her i Landet ikke have indseet, uagtet det forekommer mig, at den laa ganske aabent for Dinene. At Regjeringen skulde erkjende de erhvervede Renunciationer som det Retsfundament, hvorpaa den nye Arvelov skulde grundes, er aldeles urigtig; den nye Arvelov skal have sin Retskraft af Kongen og Rigsdagens forænedede Billie, og de europæiske Magters Anerkjendelse; men den skal ikke undergives lærde tvivlsomme Undersøgelser (Hør!), og det er just det, som er det Ulykkelige (Hør!), og man vil bittert fortryde her i Landet, hvis man kaster den nye Arveordning fra sig (Hør! Hør!). Man benægter med den største Kjærlighed, at Londonertractaten hjemler denne Arvesølgelov, men jeg vedbliver min Paastand, at det er en juridisk og logisk nødvendig Følge (Hør!), at den reen mandlige Arvesølgelov skal indføres som permanent. Det hjælper ikke at paaberaabe sig det juridiske Facultet (Hør!), thi, med al Agtelse for det juridiske Facultet, saa er der ogsaa Andre, der kunne bedømme denne Dvæstion (Hør! Hør!). Den høitagtede Indenrigsminister har selv været Medlem af det juridiske Facultet, og hans Mening maatte altsaa ligesaavel have Vægt, som en af deres, men der er ogsaa stor Forskiel paa, hvad man finder, at det juridiske Facultets Medlemmer under en Samtale derom kunde have yttret, og hvad de vilde vedkjende sig, naar de skulde afgive deres i Lov og Ret grundede Mening, og jeg finder det derfor upassende at paaberaabe sig dette; dersom man kunde paaberaabe sig saadanne Grunde, saa kunde jeg have lige saa gode Autoriteter at anføre som den ærede

Taler. Jeg troer derfor, at den høitagtede Forsamling vilde gjøre vel i, om den betragtede en saadan Ansørgel som Mul og intetsigende (Hør! Hør!). Det er en mærkelig Grund, der anføres for at man gjerne kan beholde forskjellige Arvesølger for de forskjellige Statsdele og dog vedligeholde Rigets Integritet for Fremtiden, fordi vi hidtil have haft forskellige Arvesølger her i Danmark og idetmindste i en lang Tid i begge Hertugdømmerne og endnu i den senere Tid efter den Mening, som Regjeringen indtil den nyeste Tid har anerkjendt, i Holsteen; men det er just, fordi der hidtil ikke har været nogen Forskiel mellem Retningen af den agnatiske og cognatiske Arvesølgelov; Forsynet har maaget det saaledes, at man ikke har brugt den cognatiske Arvesølgelov; det er først i det Nærlid den staar for Døren, at man mærker Trangen til Forandring deri. Det er jo meget smukt, at man vil bygge saameget paa den historiske Ret, som jeg seer man nu har faaet Lyst til at gjøre; i ældre Tider agtede man disse Pergamenter for Juret, og man havde ikke engang taget i Betænkning ved Grundloven aldeles at betage Kongelovens Arvesølgelov sin Uroffkelighed ved at tillade en Forandring deri, og et tidligere Ministerium har endogsaa tilbudt en oldenborgsk Prinds at blive respectivt Konge og Hertug over det hele danske Monarchie; det er altsaa virkelig en synderlig Tendresse for disse historiske Undersøgelser, som er opstaaet i den nyere Tid, men der gives ikke let noget Tilfælde, hvor man paa en saa loyal og kraftig Maade kan blive af med en betænkkelig Arvesølgelov, som man kan blive her, efter at vi have været saa lykkelige at faae Londonertractaten bragt istand. Jeg kan altsaa aldeles ikke andet end henholde mig til, hvad jeg før har sagt om denne Sag, og jeg kan naturligviis ikke andet end stemme for Budskabets ubetingede Antagelse, og jeg vil finde det høist beklageligt, ikke for Ministeriet, men for Fædrelandet, om det ikke faaer den fornødne Majoritet (Hør!).